

VRTČEVA PRILOGA.

Svetniki-ljubitelji in ljubljenci živalij.

(Po Fr. Lindenu priobčuje Fos. Volc.)

LVI.

Yglavnem mestu peruvanske dežele v južni Ameriki je l. 1617. umrla jako priljubljena svetnica iz tretjega reda sv. Dominika, sv. Roza Limanska. V njenem življenju se bere mnogo kaj mičnih dogodkov, ki nam kažejo, kako je bila Roza blagohotna živalim, kako so pa tudi živali bile prijazne in spoštljive do Roze. Naj omenimo le nekaterih.

Rozina mati je imela lepega petelina. Otrokom je delal veliko veselje. Ko se je pa opital in odebelil, se je tako polenil, da je skoro vedno pod stopnicami počival in le molčal. Mati ga hoče zaklati in speči. Ko mala Rozika to sliši, teče k petelinu in mu začne otročje - priprosto prigovarjati: „Poj, petelinček moj, le poj, da ti ne bo treba umreti!“ In glej, takoj se petelin postavi, udari s perutmi ter prav mogočno zapoje. Potlej moško koraka po

sobi pa poje, ter zapoje tolikrat, kolikorkrat mu veli Rozika. Mati in otroci in posli se začno smejati; in čim bolj se smejejo, tem glasneje poje petelin. To se vé, da je sedaj smel ostati še živ.

V vroči deželi, kjer je živela Roza, je veliko komarjev; tudi v Rozini celici jih je bilo vse polno. Pa svetnici niso prizadejali nič žalega; ako je pa prišel kdo drugi, so ga takoj opikali po rokah in po obrazu. Neka sestra dominikanka jo pride obiskat in nevoljno ukonča mrčes, ki ji je bil opikal roko. Roza pa pravi: „Zakaj mi moriš moje goste?“ Sestra odgovori: „Reci rajše, tvoje sitneže: ali ne vidiš, kako se je žival napila moje krvi?“ Roza jo nato zavrne: „Je-li to toliko, če se tako majhna živalica nasiti naše krvi, ker nas njen Stvarnik tolikrat nasičuje in krepča s svojo krvjo?“

Ko je bila stara dvanajst let, je nekaj časa s stariši stanovala v indijanski vasi. Tu je šla neki večer z materjo in bratom s polja domov. Kar jim pridirja naproti ves zdívjan junec. Vse je v strahu, vse se umika. Tudi mati hoče bežati z otrokom. Roza pa obstane, obrne oči proti nebu ter moli; in glej, razdivjana žival beži mimo njih, kakor bi jih ne bila niti zapazila.

O drugi priložnosti se je Roza z materjo peljala iz cerkve domov. Na trgu so ljudje kričali in kamenje lučali za divjim volom. Razjarjena žival se besno zaletava semtertja, skače, z rogmi razkopava zemljo, meče polena kvišku in kar peni se divjosti. Sedaj se spusti proti vozu, kjer je sedela Roza. Mati in voznik se močno prestrašita in že hočeta skočiti z voza. Toda Roza jima brani, moli in pravi: „Nič se ni bati.“ Kakor je rekla, tako je tudi bilo. Divja žival se nenadno ustavi in zopet nazaj obrne. Roza se pristrčno zahvali svojemu Zveličarju in reče: „Nič se ne bojim, ker si Ti pri meni, o Gospod!“

Posebno znamenito je pa bilo zadnje leto njenega življenja. O postnem času je pred solnčnim zahodom vsak dan k nji na vrt priletel ptiček slavček. Tam je sedel na drevo, ki je bilo blizo okna njene celice, in čakal. Ko ga Roza zagleda, mu začne peti kratko pesmico, ki jo je sama naredila, in v nji opominja slavčka, naj hvali Boga Stvarnika. Takoj začne ptiček peti; od kraja z milim tihim glasom, potlej čimdalje krepkejšé, slednjič na vso moč glasno in živo. Ko ptiček odpoje, začne pa Roza peti svojo hvalnico; potlej utihne in zopet zapoje slavček; ko utihne, nadaljuje Roza svojo pesmico. In tako se vrstita dolgo dolgo časa, po celo uro. Potem je ptiček odletel in vsak večer zopet priletel ob isti uri.

(Konec prih.)

Sirota.

(Po češkem.)

Kako me miče k vam,
Ve jasne zvezde tam —
Visoko nad menoj,
Kjer Bog prebiva moj!

Tja željno zró oči,
Tja mi srce kipi . . .
Nad zemljo naj se vzpnem,
V nebo naj sveto zrem!

Pogled bi v raj uprl,
V njem otca, mater zrl . . .
Bog, enkrat mi le daj
Pogledati v svoj raj!